

I Sverige kan ministre ikke være aktive medlemmer af Riksdagen. Der indkaldes en stedfortræder, og ministeren bevarer sit mandat.

- b) Hverken i Norge eller Sverige modtager ministrene ydelser fra parlamentet.
- c) Hverken i Norge eller Sverige modtager ministrene ydelser som kompensation for, at de ikke modtager ydelse fra parlamentet.

Spørgsmål:

Hvilke udgiftsmæssige forskelle ville gennemførelsen af ordningen beskrevet i beretningen fra 1995 have medført i forhold til den nu foreslåede?

Svar:

I beretning afgivet af Udvalget for Forretningsordenen den 31. maj 1995 om ministres mulighed for at opnå orlov opfordrede et flertal (Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis, Det Radikale Venstres og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) Præsidiumet til at fremlægge et forslag til ændring af Folketingets forretningsorden, hvorefter medlemmer af Folketinget, der tillige er ministre, kan få meddelt orlov med de samme virkninger, som følger af meddelelse af orlov til medlemmer, der som ministre udsendes i offentlig hverv (forretningsordenens § 41, stk. 3, litra d).

Et ordinært medlem af Folketinget bevarer under orlov meddelt i henhold til § 41, stk. 3, litra d, i forretningsordenen for Folketinget retten til vederlag (grundvederlag og omkostningstillæg) og pensionsanciennitet i orlovsperioden, jf. § 41, stk. 5, i forretningsordenen for Folketinget og § 109, stk. 3, i lov om valg til Folketinget.

Efter forslaget i L 124 bevarer medlemmet hverken retten til vederlag eller pensionsanciennitet under ministerorlov. Vedkommende vil som tillæg til ministervederlaget modtage et beløb svarende til grundvederlaget til medlemmer af Folketinget.

Forslaget beskrevet i beretningen af 31. maj 1995 ville have medført en merudgift svarende til udgiften til omkostningstillæg til det antal medlemmer, der fik ministerorlov. Omkostningstillægget udgør 36.566,25 kr., 49.477,50 kr. henholdsvis 91.761,25 kr. årlig afhængig af, hvor medlemmet har bopæl, jf. § 108, stk. 1, i lov om valg til Folketinget.

Forslaget ville desuden have medført en merudgift på grund af den fortsatte optjening af pensionsanciennitet under ministerorlov. Størrelsen af denne merudgift ville afhænge dels af det antal medlemmer, der fik ministerorlov, dels af disses alder og dødelighed og dels af disses hidtidige og efterfølgende optjening af pensionsanciennitet som folketingsmedlem, minister m.v., idet den højeste pensionsanciennitet opnås efter 20 år som folketingsmedlem, ligesom der er loft over den samlede pension fra hverv som folketingsmedlem og minister m.v.

Spørgsmål:

Hvad er baggrunden for den gældende § 2, stk. 3, i ministervederlagsloven, og hvornår blev den indført?

Svar:

Ved lov nr. 194 af 5. juni 1959 om vederlag og pension m.v. for ministre fastsattes i § 2, stk. 3:

»Til ministre, der ikke er medlemmer af folkettinget, ydes et tillæg til lønnen på 9.000 kr. årlig, hvortil kommer procenttillæg som til de på finansloven opførte honorarer.«

Af lovbemærkningerne fremgik følgende:

»Som hovedregel vil en minister være medlem af folkettinget. Er dette imidlertid ikke tilfældet, finder man det rimeligt, at der ydes den pågældende minister et tillæg til lønnen på 9.000 kr. årlig, foruden procenttillæg.« (Folketingstidende 1958-59, Tillæg A sp. 2998).

Ved lov nr. 577 af 19. december 1969 om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre ændredes affattelsen af § 2, stk. 3, således:

»Til ministre, der ikke er medlemmer af folkettinget, ydes et tillæg svarende til det efter lov om valg til folkettinget gældende grundvederlag til medlemmer af folkettinget.«

I ændringsloven lød § 2 således:

»Forhøjelsen af tillægget til ministre, der ikke er medlemmer af folkettinget, begrænses ved lovens ikrafttræden til 3 pct. af det for oktober måned 1969 udbetalte tillæg. Den resterende forhøjelse udbetales med halvdelen den 1. april 1970 og halvdelen den 1. oktober 1970.«

Af lovbemærkningerne fremgik følgende:

»Forslaget indebærer en forhøjelse af det årlige tillæg til ministre, der ikke er medlemmer